

nitionis: si rogetur ulterius, cur potest tollere impedimentum prædefinitionis? Respondebis, quia potest dissentire; sed hic est circulus: ergo dicendum est, quod homo nequit impedire prædefinitionem.

Præmitto ad solutionem primo: quod quando effectus hic, & nunc procedens ab aliqua causa, non eget illa, quia poterat procedere ab alia; & aliunde talis effectus constituit dominium ad ponendum exercitium oppositum existentia talis causæ, tunc talis effectus constituit potestatem proximam ad impeditiōem illius causæ, à qua hic & nunc procedit. Indè cum auxilia indifferentia hic, & nunc causata à prædefinitione, non egeant illa, nam ab alio decreto possunt procedere, & cum aliunde constituant dominium ad ponendum dissensum prædefinitioni oppositum, constituunt etiam potentiam proximam ad impeditiōem prædefinitionis.

Et ratio est: quia potentia indifferens voluntatis, constituta per auxilia, quatenus pro suo signo indifferentia dominatur supra id, quod existat dissensus, præ consensu, dominatur etiam supra id, quod nunquam fuerit scientia media de consensu, ac per consequens nec prædefinitio per eam regulata: undè ea potestas potest facere, quod auxilia non fuerint causata à prædefinitione. Nec indè sequitur, ut intendit argumentum, quod potestas impediens prædefinitionem causantem auxilia, eo ipso auxilia impediatur, nam licet prædefinitio sit
uniça

uniça hic, & nunc causa auxiliorum, tamen ea potestas indifferens, quatenus ex vi signi suæ indifferentia potest per positionem dissensus prædefinitionem impedire; potest etiam acquirere aliud decretum, quo causentur auxilia, quia, & ea potestas à prædefinitione præscinditur, & prædefinitione non egent auxilia, ut existant.

Præmitto secundo: ex eo, quod voluntas possit prædefinitionem impedire, nullum committi circulum, nam recurrendum est, ut ad rationem fundamentalem, & resolutivam, ad id, quod homo habet tunc omnia constitutiva potentia proxima ad dissensum: undè attende responsionem genuinam. Cur homo potest prædefinitionem impedire? Quia potest dissentire. Et cur potest dissentire? Quia habet omnia constitutiva potestatis ad dissensum. Si verò rogetur ulterius: quare posita prædefinitione habet omnia constitutiva potestatis ad dissensum? Respondeatur, quia prædefinitio nullum excludit, sed potius auxilia causat. Et ratio est: quia purificat eandem hypothesim, sub qua præviderat scientia media fore consensum liberum, quod prævidere non posset, nisi ea hypothesi clauderet plenam, & proximam potestatem ad dissensum.

Nunc ad argumentum in forma, nego antecedens, ad cuius primam probationem, distinguo antecedens: supponit prædefinitionem ut causam sui, quam ex se determinatè petit, nego; quam ex se determinatè non petit, concedo, &
nego

nego consequentiam, cujus primam probationem includam distinguo: nullus effectus potest impedire suam causam, si ea indigeat, & aliunde talis effectus non constituat dominium ad exercitium oppositum tali causae, concedo; si aliter se res habeat, nego; & distinguo secundam: ipsa auxilia impediret, si non acquireret aliud decretum causans auxilia, concedo; si acquireret, nego; & tertiam etiam distinguo: impedita causa unica, & requisita, ita ut loco illius non subrogetur alia, impediuntur auxilia, concedo; causa, vel non unica, vel non requisita si unica, & cui alia subrogetur, nego.

Ad secundam primi antecedentis probationem, distinguo consequens: quominus velit dare consensum sub hoc determinato auxilio; nego; sub hoc, vel alio ex cumulo possibilium, concedo: etenim cum homo sub hoc determinato auxilio sit plenè liber ad dissentium, sub hoc auxilio potest impedire volitionem Dei efficacem de consensu, faciendo quod ea nunquam fuerit: at verò cum juxta plures Theologos, sit metaphysicè, vel saltem moraliter, ut ego defendo, impossibilis creatura omnibus auxiliis restituta, habet Deus in cumulo infinito auxiliorum possibilium plura, sub quibus creaturae potest velle efficaciter, & dare consensum salutarem; sicque intelligitur Augustinus, tum in textu allegato, tum alibi dicens: *Non posse Deum impediri ab homine, quominus velit salvare ipsum.* Ad tertiam denique probationem, nego assumptum, juxta secundum praemissum.

Argu-

Argumentum quintum ex Patre Valquez, & Asselcis: praedefinitio non purificat eandem hypothese[m] scientiae mediae relinquendo eam in sua indifferentia ad utrumvis, sedtribuendo ei determinationem ad unum, seu connexionem cum consensu: ergo licet praeluceat scientia media, non manet consensus liber purificata hypothese per praedefinitionem, sicut non esset liber, purificata per praedeterminationem. Ulterius: quia juxta nos, ut scientia media videat consensum, ut liberum, debet assumere pro hypothese auxilium cum carentia praedefinitionis: ergo & cum carentia praedefinitionis vel reddenda est ratio, cur carentia praedefinitionis non pertineat ad potentiam proximam dissentiendi, sicut pertinet carentia praedeterminationis, aut praedefinitionis Thomisticae.

Praemitto ad solutionem primo: quod praedefinitio purificat totam hypothese[m] scientiae mediae, nil ei auferendo, vel addendo, nam licet per sui positionem aliquid hypothese superaddat, hoc tamen cum non pertineat ad potentiam proximam, sed omninò sit extra illam, tale est quod nequeat immutari modum operandi, qui fuit praevius sub ea hypothese, nam praedefinitio tota se sistit in ipsa causanda, & nil omninò agit circa consensum postquam causavit hypothese[m]. Habet autem cum consensu connexionem pure speculativam, & prorsus radicatum in veritate scientiae mediae, quae praecessit; atque haec connexio cum solum stet in determinatione causandi auxilium, sub quo fuerat pra-

prævisa voluntas liberè consensura, non laedit libertatem.

Præmitto secundo: quod si supposita scientia media de consensu, ut libero, superaddatur prædefinitio Thomistica, vel physica prædeterminationis, tunc non purificaretur eadem hypothesis, nam hæc est potentia proxima secundum se totam intrinsicè, & positivè indifferens ad utrumvis, proindeque claudens carentiam omnis extremi proximè, & immediatè prædeterminantis ad unum: hypothesis verò, quæ purificaretur cum imbereret prædeterminationem proximè, & immediatè determinantem, esset potentia proxima claudens intrinsicè determinationem ad unum; at nostra prædefinitio, cum ex parte potentia proxima, nil ponat determinatum ad unum, ac proinde inferat consensum ut positivè liberum, eandem hypothesis cum tota ipsius indifferentia purificat.

Exindè nos rectè dicimus, quod hypothesis, sub qua videtur consensus, ut liber debet claudere carentiam prædeterminationis, quia debet claudere potentiam proximam positivè liberam, ac proinde positivè proximè indifferenter ad utrumvis, seu carentem determinatione proxima ad unum, ideoque debet positivè claudere carentiam prædeterminationis, quæ est proxima ad unum determinatio; at cum nostra prædefinitio sit extra potentiam proximam; proindeque in consensum proximè non influat, fit, quod ut scientia media videat consensum ut liberum, sub hypothesis auxiliij indifferentis,

nun-

numquam requiratur, quod claudat carentiam prædefinitiois.

Ratio autem à priori est: quia si carentia prædefinitiois intentivæ requireretur ad potentiam proximam dissentendi, vel esset per modum causæ influentis in dissensum, vel quatenus excluderet aliquam necessitatem proximè antecedentem? Sed non primum, quia pura carentia nequit esse causa influens. Neque secundum: quia ea carentia solum excludit prædefinitioem, & hæc juxta dicta, non est necessitas simpliciter, & proximè antecedens: ergo ut scientia media videat consensum, &c. Hinc ad argumentum in forma, nego primam partem antecedentis, & distingo secundam: seu connexionem purè speculativam cum consensu, concedo; practicam immediatè se habentem, nego. Ad paritatem de prædeterminatione, & ad additum data est disparitas, & ratio in secundo præmissis.

Sed contra: hypothesis scientia media non debet claudere carentiam prædefinitiois: ergo scientia media potest videre consensum, ut liberum, quamvis auxilia sint causata à prædefinitioe connexa cum consensu. Totum verum, nunc sic: ut ex eo, quod scientia media prævideret consensum ut liberum, possit interri, quod etiam adjuncta prædefinitioe, consensus erit liber, debuisset ea scientia sic tendere: si denique auxilia etiam causata à prædefinitioe, adhuc consensus liber erit; sed scientia media non ita vidit, sed solum quod si denique ea auxilia, ut indiffer-

L
rentia,

rentia, consensus erit liber: ergo non bene inferitur, quod licet addatur prædefinitio connexa cum consensu, hic erit liber.

Præmitto ad solutionem primo: quod licet per prædefinitionem addatur auxilio connexio cum consensu, tamen, ut hunc videat liberum scientia media non debet in sua hypothese assumere auxilium ut substans prædefinitioni. Ratio autem contra Patrem Vasquez, & Asseclas, est in nostris principijs à paritate efficax: nam juxta nostram Scholam, ut scientia media videat consensum liberum, non debet in sua hypothese assumere auxilium ut substans ipsi scientiæ mediæ, nec prædestinationi, nec decreto miserendi, aut specialiter benefaciendi (alias jam scientia non esset media, sed naturalis) sed hoc non obstante licet per scientiam mediam, prædestinationem, & decretum miserendi addatur auxilio connexio cum consensu, tamen hic videtur liber: ergo pariter dicendum est de prædefinitione.

Illatio constat: nam ratio veritatis antecedentis est: quia dictæ formæ, cum nil influant immediate in consensum, non possunt immutare modum liberum operandi principiorum indifferentium, qui fuerat per scientiam mediam prævisus: ergo cum in prædefinitione militet eadem ratio, consensus erit liber, quamvis auxilio addatur connexio cum eo per prædefinitionem, & quamvis scientia media non assumat in sua hypothese auxilia ut causata à prædefinitione. Unde ut rectè inferatur, quod adhuc sub

præ-

prædefinitione, consensus erit liber, sufficit, quod scientia media viderit consensum liberum sub tota hac potentia proxima indifferente, & quod alias prædefinitio eam ipsam purificet, nil ei addendo, vel detrahendo, sed eam quoad omne principium proximum immutatam purificando.

Hinc enim planè fiet: consensum poni liberum, quia ponetur sub tota ea proxima potentia, sub qua, & ex qua prævidebatur, libertatem participaturus: inde scientia media non potest sic tendere: *si dederò hanc potentiam proximam per prædefinitionem, fiet consensus liber*, nam cum prædefinitio connectatur cum consensu, & similiter auxilia ut conjuncta cum prædefinitione, jam ea veritas est necessaria, pertinensque proindè ad scientiam naturalem.

Præmitto secundo: quod si scientia media enuntiet auxilia, ut causata per prædefinitionem, hoc juxta dicta, non fiet ex parte hypothesis, sed per quamdam reflexionem ex parte conditionati, sic: *si dederò hanc potentiam proximam indifferentem, fiet consensus liber*, & quia ita video, eam causare potero per prædefinitionem: en quomodo scientia media potest cognoscere; ponendum esse consensum liberum etiam sub prædefinitione, quin id cognoscat ex parte hypothesis, sed tantum quasi reflexè ex parte conditionati. Quibus ex omnibus, ad instantiam in forma, concessio enthymemate, nego majorem argumenti.

Argumentum sextum: si possibilis est prædefinitio purè intentiva, hæc poterit dirigi scien-

L 2

tia

tia naturali; ita ut neque ad existendum, neque ad præparanda media egeat scientia media; sed hoc est falsum: ergo non est possibilis. Probatür major dupliciter, primo: ideo Deus ad prædefinitionem de existentia lucis, sufficienter dirigitur scientia naturali, quia per hanc cognoscit, quod si decernat lucem, fiet lux; sed per eandem etiam cognoscit, quod si prædefiniat consentum liberum, & præparet media, fiet: ergo per ejus directionem securè prædefiniet, & præparabit media, ut consensus fiat. Secundo: ideo prædefinitio requirit scientiam mediam de efficacia mediorum, ut servet libertatem; sed licet non supponat scientiam mediam, libertatem servabit: ergo non requirit. Probatür minor: ideo prædefinitio quando præcedit scientia media servat libertatem, quia solum influit in consensum remotè, & per media indifferentia; sed per eadem influeret, licet scientia media non præcessisset: ergo etiam tunc servaret libertatem.

Præmitto primo: quod scientia naturalis dirigit Deum ad prædefiniendam existentiam lucis, vel alterius naturalis effectus, non solum, quia ostendit Deo, quod si eam decernat, fiet, sed etiam, quia ei ostendit, quod pro suo nutu possit illam decernere, cum sit effectus à sola Dei voluntate dependens; at in ordine ad effectum liberum scientia naturalis, tam longè abest, ut ostendat Deo se posse consensum, v. g. pro suo nutu decernere, ut ei potius ostendat, quod ex suppositione auxiliij, seu indifferentiæ ad

utrum-

utrumvis collata Petto, solum penes voluntatem liberam Petri, & non penes suam stabit, quod ex tali indifferentia fiat consensus prædisensu: undè ostendit Deo, se non posse securè prædefinire, ut sub ea indifferentia fiat consensus, nisi ulterius constet sibi per scientiam mediam, quod Petrus liberè consentiet.

Præmitto secundo: quod prædefinitio debet supponere scientiam mediam, & ut servet libertatem, & ut eam servet, ut conjunctam cum efficacia prædefinitionis, connexionequè illius cum consensu. Etenim ut præcisè servet libertatem debet influere solum remotè, & per media indifferentia; at ut eam servet conjunctam cum sua efficacia, & connexionè, debet esse prudenter habita, & præparare media sine periculo suæ frustrationis, ideoque debet supponere scientiam mediam, quæ Deum certificet, quod si conferat ea media indifferentia ad utrumvis, fiet liberè consensus; nam si id non præsciens, prædefiniret, & præpararet ea media, fortè frustraretur prædefinitio, quia fortè homo nollet consentire; præcedente autem ea scientia, & consensus fit liber, cum fiat solum per media indifferentia; & Deus procedit securus in sua prædefinitione, & præparatione mediorum.

Ex his, nego majorem argumenti, ad cujus primam probationem, distinguo majorem: quia præcisè cognoscit Deus, nego; & quia etiam cognoscit, quod potest eam pro suo nutu decernere, utpotè effectum à sua sola libertate pendentem, concedo; & minorem: per scientiam

naturalem etiam cognoscit *quod si*, &c. simul cognoscens se posse sic prædefinire, & præparare, nego; simul potius cognoscens se non posse sic prædefinire, & præparare, nisi sibi contingenter adsit scientia media de eorum mediocritate efficacia, concedo. Ad secundam probationem, distinguo majorem: præcisè, ut fervet libertatem, nego; & ut eam fervet, ut conjunctam cum sua efficacia, & connexionem procedendo securè sine frustrationis periculo, concedo; & sic ad minorem, ad cujus probationem, distinguo minorem: per eadem influeret, ac procederet prudenter Deus, & sine periculo frustrationis, nego; & non ita procederet, concedo.

Argumentum septimum: necessitas simpliciter antecedens est illa, quæ ordine causalitatis ita præcedit actum, ut ad illum non subsequatur, sed ita est prædefinitio: ergo est necessitas, &c. ac per consequens tollit libertatem. Probatur minor dupliciter, primo: nam si prædefinitio aliquomodo subsequatur actum, dabitur inter ipsum, & prædefinitioem mutua prioritas *quoad primū esse*, quia prædefinitio causat remotè primum esse consensus; & hic supponitur ad primum esse prædefinitioem, quæ illum subsequitur; sed hoc implicat: ergo ita præcedit, ut non subsequatur. Secundo: si prædefinitio subsequeretur ad consentum, esset otiosa: ergo non subsequitur. Probatur antecedens: prædefinitio solum ordinatur ad causanda media; sed postquam jam finis, seu consensus existit, nequit causare media, ergo est otiosa.

Præ:

Præmitto pro solutione primo: quod tam scientia media regulans, quam prædefinitio regulata subsequuntur consentum, tum subsecutione ex suppositione signi libertatis, ut comparati ad suos usus, tum subsecutione pure determinativa intentionali, non verò causativa: inde inter prædefinitioem, & consentum datur mutua prioritas, quæ quidem non implicat, quia neque est mutuo causativa, quatenus prædefinitio causet consentum, & è contra; neque est mutuo absoluta, nam sola prædefinitio habet, respectu consensus, præcedentiam causativam, quamvis remotam, in quantum auxilia causat; & etiam absolutam, quia absolute, & nulla conditione expectata habetur à Deo se determinante ad ipsam ex directione scientiæ mediæ.

At vero consensus respectu prædefinitioem neque habet præcedentiam causativam, quia prædefinitio est increata, & æterna, ac proinde incausalibilis à consensu temporali: neque præcedentiam absolutam, quia solum ex suppositione hujus instantis, & existentia hujus libertatis, quatenus dominantis supra consentum, & dissentium intelligitur prædefinitio, ut consequens consentum: unde consensus solum ex dicta suppositione est prior, & est prior tantum determinativè, & intentionaliter, quatenus nimirum ex suppositione hujus libertatis, quæ in ordine ad suos usus omnino à prædefinitioem præcindit, nam ab ea nil proximè ad ipsos juvatur, jam intelligitur, quod quia ego nunc consentio, cognovit Deus per scientiam mediæ me con-

L 4

len

fenfurum, & id prædefinit, ita ut si ego, ut possum, nunc non consentirem, neque id Deus cognovisset, neque prædefinisset.

Præmitto secundo: quod prioritas mei consensus respectu prædefinitionis non ita concipienda est, ut prius existat ille, & post prædefinitio, sed ut ex suppositione meæ libertatis ideo verificetur, Deum prævidisse meum consensum conditionatè, & absolute prædefinisse, quia ego nunc consentio: quod si ego non consentirem, numquam fuisset verificatum: unde meus consensus ex dicta suppositione est ratio determinans, ut prædefinitio extiterit ante auxilia, & ea caularit; non vero est ratio, ut post ipsum consensum prædefinitio adveniat, & post ipsum existentem caulet auxilia: tota itaque prioritas consensus determinativa formaliter stat in eo, quod ex vi signi indifferentiæ de se præcipientis à prædefinitione, & nullatenus proximè juvandi ab ipsa in ordine ad suos usus, sit in mea potestate impedire objectum ejus scientiæ mediæ, ponendo dissensum, & impedita scientia, consequenter impedire prædefinitionem, quæ proinde à me pendet, ut à non impediente, & à me determinatur saltem *permissive*.

Ex his ad argumentum, nego minorem, ad cuius primam probationem, distinguo majorem: dabitur mutua prioritas causativa, & absoluta, nego; ita ut una sit absoluta, causativa; alia determinativa, conditionata, & intentionalis, concedo; & distinguo probationem inclusam; & hic supponitur purè determinativè intentionaliter,

naliter, concedo; causativè, nego & distinguo *ly qua illum subsequitur* sublecutione causativa, nego; purè determinativa, concedo. Ad secundam probationem, distinguo antecedens: si subsequeretur, sublecutione causativa, concedo; si purè determinativa, nego & consequentiam. Ad probationem antecedentis, concessis præmissis, nego consequentiam, quia malè ab arguente intelligitur præcedentia consensus respectu prædefinitionis, quæ solum intelligenda est, juxta secundum præmissum.

Sed contra primo: nulla est in me potentia ad impediendam prædefinitionem: ergo hæc non est consequens ad consensum, sed simpliciter antecedens. Probatur antecedens: non datur in me potentia ad impediendam prædefinitionem, quæ sit antecedens ipsam prædefinitionem, nam potius mea indifferentia, & libertas à prædefinitione causatur; sed neque datur potentia consequens prædefinitionem, quia potentia consequente prædefinitionem, solum possum consentire, & non dissentire, ac proinde, nec impedire prædefinitionem: ergo nulla datur. Nota: quod potentia, quam habeo impediendi prædefinitionem est absolute consequens ipsam; attamen ex suppositione, seu pro ut comparatur ad usus libertatis est antecedens prædefinitionem *determinativè*.

Etenim pro signo indifferentiæ, quod in re, & absolute est consequens prædefinitionem, habeo potentia, quæ in ordine ad suos usus præcindit à prædefinitione, & est potens per ipsos
eam

eam impedire, & determinare saltem *permissivè*: undè in genere determinativo est potentia antecedens: quando autem dicitur, quod non possum dissentire, neque impedire prædefinitionem *potentia consequente* intelligendum est, non in sensu specificativo, sed in reduplicativo, seu *potentia ut consequente*, aut quatenus cum prædefinitione conjuncta, quia ex potentia, ut ita conjuncta solum potest fieri consensus, non verò dissensus, qui est prædefinitionis impedio. Hinc, nego antecedens, & distinguo majorem probationis; quæ sit antecedens absolute, concedo; ex suppositione, & determinativè, nego, & minorem, cujus probationem distinguo: potentia consequente reduplicativè tali, concedo; specificativè, nego.

Contra secundo: voluntas non potest determinare prædefinitionem, cum sit actus liber Dei: ergo neque impedire, quia si posset impedire, posset determinare; nam prædefinitionem non impediri, est formaliter existere, & qui potest impedire, potest non impedire. Nota: quod est libertas *mediata*, & *immediata*: hæc est ad actus propriæ potentia, scilicet, ad ponendos eos, vel eorum omissiones, & de hac verificatur, quod si potest impedire, potest determinare, & è contra: illa vero, nimirum, *mediata* est ad actus potentia diversi subjecti, nimirum ad ponendum, & non ponendum impedimentum, ut non existant, aut requisitum, ut existant, & de hac non verificatur, quod si potest determinare, impedire, potest & è contra.

Id

Id clarescit exemplis: Deus potest impedire meum peccatum non dando auxilium inefficax, & non potest determinare: ego possum impedire ingressum Petri in meum cubile, claudendo januam, & non possum determinare, quia licet aperiã, potest nolle ingredi: deinde ego possum concurrere cum alijs ad combustionem sylvæ, illam determinare, & tamen non possum impedire, quia licet ego ignem non injiciam, injicient alijs. Hinc, nego consequentiam cum probatione, cujus probationem distinguo: prædefinitionem non impediri libertate immediata, est existere, concedo; libertate mediata, nego; & distinguo additum similiter, quia non impediri libertate mediata, est non poni à me impedimentum, ut non existat, quod licet ego non ponam, potest Deus nolle prædefinire.

Argumentum octavum: Deus per scientiam naturalem cognoscit, se habere in sua manu convertere cum effectu, & salvare Petrum, etiam sub auxilio *A* indifferente: ergo ductu solius scientia naturalis potest per prædefinitionem præparare Petro tale auxilium; sed eo ipso non est necesse, quod prædefinitio reguletur scientia media: ergo non regulatur. Probatur antecedens: implicat Petrum habere in sua manu converti, & salvari sub auxilio *A*, quin Deus habeat in sua manu eum convertere, & salvare sub eo auxilio; sed Deus per scientiam naturalem cognoscit, fore in manu Petri converti, & salvari sub auxilio *A*, si ei conferatur: ergo Deus per scientiam naturalem, &c. Probatur ma-

ma-